

Motion till riksdagen

1988/89:Jo244

av Ingvar Eriksson och Karl-Göran Svenson

(båda m)

Lagstiftningen inom de areella näringarna

Under de senaste fyrtio åren har jord- och skogsbruk belastats med ett antal lagar, med syftemålen att stärka allemansrätten, att bevara vårt kulturella arv, att bevara vårt lands försörjning med livsmedel i olika situationer av fred, avspärrning och katastrofer. Senast har ledningsrätts- och PBL tillkommit, skötsellagen förnyats.

Jord- och skogsbrukare i vårt land, med den civiliserade statens skyldighet att försvara individens rätt till utnyttjande av sin egendom, tvingas konstatera att samhällets ingripanden nu har en sådan omfattning och administreras av så många olika myndigheter att tillämpningen av de olika lagarna inte bara skadar individen-ägaren utan fastmer landets och folkets intressen.

I dagsläget uttalar statens företrädare önskemål om en minskad livsmedelsproduktion, ökad skogsproduktion, en förbättrad miljövård genom fånggrödor och fångodlingar av skog och växter mellan åkerfält och vattendrag, nya användningsområden för våra rika tillgångar på såväl åker- som skogsmark.

Så snart en enskild markägare vill förändra sin markanvändning i den riktning som riksdagen förordat möter vederbörande ett omedelbart motstånd från ett stort antal myndigheter, som alla stöder sig på gällande lagstiftning och förbjuder varje förändring av markanvändningen.

Det är inte bara vissa lantbruksnämnder som förbjuder plantering av skog på åker eller julgransplantering på småbitar, som skulle kunna utnyttjas för en odling med ca sju års omloppstid utan minsta störning av den långsiktiga produktionen.

Det finns ju exempel på hur naturvårdsintressen hindrar att marken utmed vattendrag beskogas eller läggs i annan användning än åker trots att detta förfaringsätt effektivt skulle hindra växtnärläcksage till vattendraget.

Att anlägga en golfbana på åkerjord har visat sig nära nog omöjligt p.g.a. att den myndighet som bevakar fornminnesintressena tvingar fram oftast fullkomligt orealistiska hänsynstaganden utan verklighetsunderlag.

PBL har redan visat att dess goda syften förvanskas på vägen från lagstiftaren till den allmänna tillämpningen.

Det är ur alla synpunkter helt orimligt att den svällande byråkratin lägger en död hand över all utveckling av svensk landsbygd.

En samordnande länsmyndighet, t.ex. länsstyrelsen, har att sammanfatta olika myndigheters synpunkter på ett ärende av ovan nämnda slag och efter sammanjämkning till den sökande lämna ett klart besked om vad som skall iakttas, varvid även för näring och samhälle ekonomiska aspekter tillgodoses.

Det är av yttersta vikt att det sammanfattande utlåtandet grundas på en ömsesidig kontakt mellan intressena och att ärendena och dess konsekvenser fasställs med största skyndsamhet, dvs. efter 3–6 månader.

Mot. 1988/89
Jo244

Därigenom skulle kostnaderna för såväl staten som allmänheten kunna minskas samtidigt som allmänheten återfick förtroendet för myndigheter och lagar.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

1. att riksdagen som sin mening ger regeringen till känna vad i motionen anförts ang. motsägelsefull och konsekvensfrånvarande lagstiftning som drabbar markägare och areella näringar,
2. att riksdagen av regeringen begär förslag om att gällande och pågående lagstiftning på i motionen berört område tillämpas resp. utformas så att olägenheterna upphör.

Stockholm den 24 januari 1989

Ingvar Eriksson (m)

Karl-Gösta Svenson (m)